

παδοί του έταλαντεύοντο μεναξὺ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ πορισθῶσι τρόφιμα καὶ τοῦ φόβου μὴ φονεῦθῶσι, κατετρώχοντο δὲ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ πείνης. Τέλος ὁ Στάνλεϋ ἀπηλπίσθη καὶ εἰς τι σύνθημά του οἱ συμπλωτῆρες ὄθησαν ταχέως εἰς τὴν ποταμὸν τὸ μονόξυλον καὶ ἐπέβησαν αὐτοῦ. Τὸ μονόξυλον, στερούμενον κωπῶν, ἐκινεῖτο διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἐπιβατῶν, —χειρῶν χρησιμευσουσῶν ἀντὶ κωπῶν. Ὁρμησαν τρία ἀκάτια πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων, ὁ δὲ Στάνλεϋ ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του καὶ πυροβολήσας ἐφόρυσσε τρεῖς νησιώτας. Οὗτοι ἤρξαντο ῥίπτοντες βέλη δηλητηριασμένα, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐνῶ τὸ πῦρ τοῦ μονόξυλου εἶχε φονεῦσαι ἑνδεκα Μαύρους καὶ θυθίσει ἐν ἀκάτιον. Οἱ ἄγριοι ὤφειλον ἐπὶ τέλους νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ ὁ Στάνλεϋ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδόν του σῶος καὶ υγιῆς.

Τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην εἶχεν ἀναλάβει ἀπὸ τριῶν καὶ ἐπέκρινε ἐτῶν, ἤγαγε δ' αἰσίως εἰς πέρας, καίτοι πολλὰ ἀνυπέβλητα ἀπαντήσας προσκόμματα. Ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν ὅτι συνῆψε τριάκοντα δύο τακτικὰς μάχας καὶ ὅτι ἐκ τῶν 146 ἀνδρῶν, ἐξ ὧν συνέκειτο ὁ στρατός του, 35 ἀπεβίωσαν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν καὶ 9 κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. Αἱ στερήσεις, οἱ πῆνοι καὶ οἱ πυρετοὶ εἶχον ἀφανίσει τοὺς δυστυχεῖς.

Ὁ Στάνλεϋ πολλὰς ἔκαμεν ἀνακαλύψεις, αἱ δὲ ἐπιστῆμαι πολλὰ ὀφείλουσιν αὐτῷ.

Ὁ Ἑρρίκος Στάνλεϋ, γράφει ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων», ἐγένετο δεκτὸς ἐσχάτως μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπανακάμπτων εἰς Εὐρώπην. Ἐκ Μασσαλίας διερχόμενος ὁ ἀκάματος καὶ θαρραλέος περιηγητὴς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ διάφορα πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Λιβιγκοτῶνα, ἀνεγνώρισε δὲ ἐν πιστόλιον, ὅπερ ὁ ἴδιος εἶχε δωρήσει τῷ ἐνδόξῳ τούτῳ μάρτυρι τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὴν ἐν Ujiji συνέντευξίν των καὶ τὸν πιλίσκον, ὃν ἔφερεν οὗτος τότε μετὰ χρυσῶν σειρητιῶν. Ὁ Στάνλεϋ ἅμα ἀφικόμενος εἰς Παρισίους ἀπῆντησεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τὴν γεωγραφικὴν ἐταιρίαν ἐν σώματι καὶ πολλὰ ἔξοχα πρόσωπα ἐν τῇ ἐπιστῆμῃ, τὴν ἐπιούσαν δὲ παρέστη ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, εἰς ὃν ἐξέθετο πολλὰς περιπετείας τοῦ κινδυνώδους ἀλλὰ γονίμου ταξιδίου του. Τὸ ἐσπέρως ἐδόθη γεῦμα εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Λούβρου δαπάναις τῆς γεωγραφικῆς ἐταιρίας, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ γεύματος ὁ πρόεδρος τῆς ἐταιρίας ἐγερθεὶς εἶπε πολλὰ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς γεωγραφίας, ἐξέφρασε δὲ τὴν χαρὰν του ὅτι τέκνον τοῦ νέου κόσμου καὶ πολίτης τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἔλυσε τελευταῖον τὸ μέγιστον τῶν προβλημάτων τῆς ἀφρικανικῆς γεωγραφίας, ἤτοι τὴν διεύθυνσιν τῆς κοίτης τοῦ

Λουαλάβα ἢ Κόγκκο. Ὅτε δὲ προέπιεν εἰς ἕγειραν τοῦ μεγίστου τῶν περιηγητῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ἐπευφημία παρατεταμέναι ἐκάλυψαν τοὺς λόγους του. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα προσήλθεν ὁ κ. Bardoux, ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν κ. Στάνλεϋ εἶπεν: «Εἴσθε ἀνὴρ, ὅστις διὰ τῆς δραστηριότητος, τοῦ θάρρους καὶ τῆς καρτερίας ἐτιμήσατε τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐπιτρέψατέ μοι ἵνα σφίγγων ὑμῖν τὴν χεῖρα καὶ συγχαίρων εὐλοκρινῶς σᾶς ἀπονεύω ἐνταῦθα, ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας, τὰς δάφνας ἀξιωματικῆς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, διακριτικὸν σημεῖον, ὅπερ τὸ ἔθνος δίδωσιν εἰς τὰ μᾶλλον φιλόπονα, ἀφωσιωμένα καὶ ἀφιλοκροδῆ τέκνα του.» Τοῦ ὑπουργοῦ τοὺς λόγους ἡ παμπληθὴς καὶ ἐκλεκτὴ ὁμήγυρις ἐχαιρέτησε διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

Εἰς τὸν κ. Στάνλεϋ ἔτι μείζονες ἐγένοντο τιμαὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου αἱ ἐργατικαὶ ὁμηγύρεις ἐπρότειναν ἵνα ἀπονεμηθῇ τῷ ἀμερικανῶ περιηγητῇ ἡ ὑψίστη παρ' Ἀγγλοῖς καὶ σπανία τιμὴ διὰ τῆς πολιτογραφίσεως αὐτοῦ ὡς πολίτου τοῦ Ἄστεως τοῦ Λονδίνου.

Τὴν ἐπομένην σημείωσιν περὶ τῶν δωρεῶν, τῶν γενομένων πρὸς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον ὑπ' ἀνθρωπῶν τοῦ λαοῦ, ὀφείλομεν εἰς τὴν ἀγαθότητα λογίου συνδρομητοῦ ἡμῶν, ὅστις πολλοὺς κόπους κατέβαλε πρὸς τοῦτο, ἀναγκασθεὶς ν' ἀναζητήσῃ ἀπάσαις τὰς λογοδοσίας τῶν κατὰ καιροῦς Πρωτάνων. Σ. τ. Δ.

Συγκινητικαὶ δωρεαὶ πρὸς τὸ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

— Ἐν ἔτει 1845 ὁ Δημήτριος Φάφαλης, ὑπηρετῆς, προσήνεγκε τὸν ἐκ δρ. 28.05 λεπτ.μισθόν του.

— Ἐν ἔτει 1849, ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὁ μὲν Χ. Δημήτριος Φωτόπουλος δρ. 100, ὁ δὲ Σωτήριος Ταλαντιναῖος δρ. 50.

— Ἐν ἔτει 1853, ἀποβιώσας ὁ λόγιος καὶ πτωχὸς διδάσκαλος Πύρρος ἀφῆκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὑδρόγειον ὑπερμεγέθη σφαῖραν, ὑπὸ τοῦ ἰδίου φιλοπονηθεῖσαν. Ἄλλ' ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἔκειτο, μὴ ἔχουσα θύραν ἰσομεγέθη πρὸς ἐξαγωγήν, ἔπαθεν ὅτι τὰ δαρδάνεια τείχη, ὡς ἐν τῇ λογοδοσίᾳ του ἀναφέρει ὁ τότε πρῦτανις μακαρίτης Π. Ἀργυρόπουλος, ἔπαθεν εἰσαγομένου ἐν τὸς αὐτῶν τοῦ Δουρεζίου ἵππου.

— Ἐν ἔτει 1854, ὁ ἐκ Τριπόλεως Ἰωάννης Κατριμάζης, στυτοτόμος τὸ ἐπάγγελμα, ἐκληροδότησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ διάφορα πράγματα τέχνης.

— Ἐν ἔτει 1856, ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τῶν ἁγίων Θεοδώρων κατέλιπεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον δρ. 200.

— Ἐν τῇ αὐτῷ ἔτει, ὁ ἐκ Μετσόβου τῆς Ἡπείρου, ἐν Ἀθήναις δ' ἀποβιώσας Δημ. Γ. Ὁκαὶ ἀκονιστὴς ζυραφίων, ἐκ τῆς πενιχρᾶς περιουσίας τὴν ὅποιαν εἰς τοὺς συγγενεῖς του ἐκληροδότη